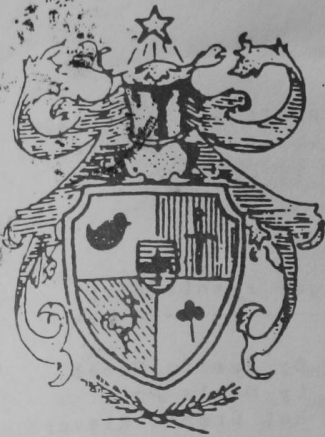

AFGIJFTE KANTOOR 1140 BRUSSEL

Dr. H. Steenweg
Pocessing 66
3303 Tienen

tydschrift

FAMILIESCHOON

N° 187

Anno XXXIII

DRIEMAANDELIJKS
TRIMESTRIEL

IV/1992

De V. Geslachten
Les V. Lignages

Hoegaarden

VER. UITGEVER H. Van Nerum
EDITEUR RESP. Maquisstraat 44

CONFRERIE DER V GESLACHTEN

CONFRERIE DES V LIGNAGES

Stichting : 9.12.1741
Fondation

Rechthebbende geslachten

Lignages ayants-droit

Servais Sweerts x Angeline Sweerts	dixit : De Zwarte Merel Le Merle Noir
Hubert Sweerts x Barbe Van Osmael	dixit : Het Groene Klaverblad Le Trefle Vert
Charles Van Nerum x Barbe Sweerts	dixit : De Gulden Lelie Le Lys d' Or
Henri Hoebancx x Anne Sweerts	dixit : Het Zilver. Zwaard Le Glaive d' Argent
Henri Struys x Elisabeth Sweerts	dixit : De Zilver. Struisvogel L' Autruche d' Argent

BEHEER

ADMINISTRATION

Hoofdzetel - Siège social: 't nieuwhuys - Ern. Ourystraat 2/4
3320 HOEGAARDEN

Tel : 016/76.62.94

Secret. & Redact. : Rue du "Maquis" straat , 44
1140 BRUSSEL - BRUXELLES

Prk. - CCP : n° 000/0895026/07 "Confrerie der V Geslachten Hoegaarden

ERERAAD

CONSEIL D'HONNEUR

+ Z.E.H. Henri Peeters, Pastoor en Landdeken van het Concilie van Hoegaarden
+ Sieur J.M. Lowet - Dury, Président d'honneur et Administrateur délégué
de la Raffinerie et Sucreries du Grand-Pont
† Dhr. L. Borremans , Ere Ambassadeur van ZM de Koning der Belgen
Dhr. G. Puttevils, Ere Ambassadeur van ZM de Koning der Belgen
Dhr. Jonker Charles Roberti de Winghe, Notaris
Eerw. Hr. J. Vandervelpen, Deken van Hoegaarden

BESCHERMRAAD

COMITE DE PATRONAGE

College van Burgemeester en Schepenen van Hoegaarden

Museum 't Nieuwhuys - Stichting Julien Van Nerum - VZW Hoegaarden

Regentiedag 10.X.1992

Een 100tal afstammelingen uit de Geslachten kwamen op 10 okt 1992 in 't Kapittelhuys te Hoegaarden samen, om hun jaarlijkse Regentiedag te vieren.

De plechtigheid werd ingezet met een diepe posthume hulde aan de overleden Hoofd-Eredeken Louis Borremans, Ere-Ambassadeur, die 30 j. lang aan het hoofd van de Ereraad heeft gestaan en aan wie, in de persoon van zijn zoon Jean, ten posthume titel een wapenschild werd toegekend. Ook Jozef Sweerts werd herdacht, die 12 j. Stamdeken is geweest van de Sweerts-Alliantie.

Alsdan werd de heer Georges Puttevils, eveneens Ere-Ambassadeur, tot nieuwe Hoofd-Eredeken vereerd. Het was de zoon Borremans die hem de epitoog over de schouder legde. Terzeldertijd vereerde Burgemeester Huon, in zijn funktie van Protectieheer, Baron Charles Roberti de Winghe tot Bijzittend-Eredeken.

Dan volgde de verheffing van Georges Sweerts tot Keurheer van het Sweertshuys. De Hoofd-Eredeken schonk hem zijn sceptor, wijl Brigitte Sweerts hem "manschap" deed en Henri Sweerts hem als huldegescenk een zakje koren schonk. Hij werd tevens door de Confreriedeken Marcel JCSEPH tot nieuwe Stamdeken der Sweerts-Alliantie gekroond en kreeg zijn braak en ridderlint. Bij deze gelegenheid werd Henri Sweerts tot Onderdeken uitgeroepen met toekenning van wapenschild.

Daarop volgde de intronizatie van Marcel Van Nerum, Stamdeken der Leliegilde, tot Hoofd-Onderdeken in de Confrerieraad en van Georges Sweerts, Stamdeken der Sweerts-Alliantie, tot Hoofd-Raadsheer in dezelfde raad. Zij werden ingesteld door de Bijzittende Eredeken.

En ten slotte volgde het wapen-octrooi aan de heren Jean en Reinhold Sweerts en aan Henri Steenwegen.

Om het officieel gedeelte te besluiten werden dias vertoond van de viering "250 j. Confrerie" en door Emiel Van Nerum een korte historiek geschept, over de redding van het familie-archief en de wedergeboorte van de Confrerie.

Het Guldenboek werd ondertekend en een bezoek gebracht aan een ingericht winkeltje, waar allerlei werken over Hoegaarden konden aangeschaft worden. In gezellig familie-samenzijn werd eer gedaan aan de Hoegaardse godendrank, traditiegetrouw aan het voorgeslacht.

De ganse ceremonie verliep onder het kundig oog van Arthur Van Nerum, Ceremonie- en Protokoolmeester der Geslachten.

Jour de la Régence 10.X.1992

Une centaine de descendants des Lignages participaient le 10.X.1992 à la Maison du Chapitre de Hougaerde, à leur journée annuelle de la Régence.

La cérémonie débutait par un hommage ému à la mémoire de Monsieur Louis Borremans, Ambassadeur-Honoraire et pendant 30 ans Doyen d'Honneur en Chef des Lignages, à qui, dans la personne de son fils Jean, furent remises ses armoiries à titre posthume.

De même Joseph Sweerts, Doyen de l'Alliance Sweerts pendant 12 ans, fut commémoré.

Ensuite Monsieur Georges Puttevils, également Ambassadeur-Honoraire, fut honoré comme nouveau Doyen d'Honneur en Chef. C'est le fils Borremans qui lui pōsa l'építogue sur l'épauLe.

A la même occasion, le Bourgemestre Huon, en tant que Sieur-Protecteur, honorait le Baron Charles Roberti de Winghe au titre de Doyen d'Honneur-Assesseur.

Alors venait l'élévation de Georges Sweerts comme Sieur-Electeur de la Maison Sweerts. Le Doyen d'Honneur en Chef lui octroyait son sceptre, tandis que Brigitte Sweerts lui faisait hommage et que Henri Sweerts lui offrait un sachet de froment en signe d'obéissance.

En même temps il fut couronné par le Doyen de la Confrérie Marcel JOSEPH, en qualité de Doyen de l'Alliance Sweerts et lui remettait son Collier et son ruban de Chevalier.

Henri Sweerts à son tour se voyait conférer le titre de Vice-Doyen de la même Alliance et recevait ses armes.

L'Intronisation de Marcel Van Nerum (Doyen du Lis d'Or) comme Vice-Doyen au Conseil Suprême de la Confrérie et de Georges Sweerts comme Conseiller au même Conseil, fut proclamé par le Doyen d'Honneur-Assesseur.

Aux Sieurs Jean et Reinhold Sweerts et Henri Steenwegen furent octroyés leurs armoiries.

Pour clôturer la partie officielle, des dias du 250ème anniversaire de la Confrérie ont été projectées, tandis que Emile Van Nerum donnait un bref historique sur la sauvegarde de l'archive familiale par les soeurs Leontine et Hélène Van Nerum et la résurrection des Lignages et de la Confrérie par Julien Van Nerum et son fils Hubert, à qui des fleurs furent offertes.

Après la signature du Livre d'Or et le passage à une petite boutique, où des souvenirs de Hougaerde pouvaient être obtenus, les descendants s'installaient dans un entre-nous familial et cordial, où honneur fut fait à la bonne bière blanche, traditiln des ancêtres.

Toute la cérémonie s'est déroulée sous les yeux de Arthur Van Nerum, Maître de Cérémonie et du Protocole.

Verleden leeft voort in Hoegaarden Confrerie van geslachten

HOEGAARDEN — In de bovenzaal van het Kapittelhuis in Hoegaarden had de jaarlijkse „Regentiedag der V Geslachten” plaats. De Confrerie der V Geslachten ontstond in Hoegaarden in 1741 uit de testamentaire studiebeursstichting van landdeken Peeters ten voordele van de nakomelingen uit de geslachten Servaes Sweerts, Hubertus Sweerts, Hubert Hoebanckx, Henricus Struys en Carolus Van Nerum.

Zij waren allemaal afstammelingen van de gemeenschappelijke stamouders Servatius Sweerts en Catharina Peeters. Het ging om grote grondeigenaars en rijke brouwers, die werden beschouwd als de meest vooraanstaande inwoners van het dorp. Het was de bedoeling het bewind over Hoegaarden in de eigen families te houden en hun stempel te drukken op de plaatselijke geschiedenis.

Op het programma van de jongste ontmoetingsdag stond o.m. de aanstelling van ere-ambassadeur Puttevils tot hoofd-eredeken en van notaris Roberti de Winghe tot bijzittende-eredeken van de Confrerie. 't Seweertshuys, één der vijf geslachten, verhef Georges Sweerts tot keurheer en tot stamdeken van de Sweerts-Aliantie. Henri Sweerts kreeg de titel van onderdeken. Marcel Van Nerum werd geïntroduceerd als hoofd-onderdeken en Georges Sweerts als

hoofd-raadsheer van de Confrerie. Ten slotte kregen L. Borremans (postuum), Henri Sweerts, Jean Sweerts, Reinhold Sweerts en Henri Steenwegen een wapenschild toegerekend.

Familiegilden

De V Geslachten leefden in een gesloten kring en waren aan strenge eisen onderworpen. Zij moesten trouw zweren aan het bisschoppelijk gezag van Luik, aan het rooms-katholiek geloof, aan de wetten van het Sweertshuis en aan de erfeniswet van de Confrerie der V Geslachten.

Rond 1780 hadden de toonaangevende geslachten zich ontwikkeld tot vijf grote familiegilden, namelijk de Zwarte Merel, het Groen Klaverblad, de Gulden Lelie, 't Zilveren Zwaard en de Zilveren Struisvogel. Tijdens de Franse Revolutie werden de Hoegaardse notabe-

Burgemeester Frans Huon stelde ere-ambassadeur Puttevils, zelf Hoegaardier, aan als nieuwe hoofd-eredeken van de „Confrerie der V Geslachten”, terwijl notaris Roberti de Winghe bijzittend hoofd-eredeken werd.

Foto L.T.

len onttroond en de confrerie werd verboden. De vijf familiegilden werden dan hervormd in vijf broederschappen en zij gingen over tot een samenzwering, waarin de Sweertsen een hoofdrol speelden. Ingevolge

interne twisten stierf de Confrerie rond 1870 uit. Alleen de Van Nerumgilde (de gulden lelie) bleef bestaan tot 1908. In 1961 beleefde de Gulden Lelie haar wederopstanding en na tal van moeilijkheden kwam

in 1970 ook de Confrerie der V Geslachten weer tot leven. Via het Nieuwhuysmuseum slaagt de Confrerie er vandaag weer in een stempel te drukken op het culturele leven van Hoegaarden.

L.T.

Georges Sweerts, hoofdraadsheer van de Confrerie en Stamdeken van de Sweertsalliantie / Foto med.

De confrerie komt samen

Vijf notabele geslachten van Hoegaarden kwamen bijeen in het Kapittelhuis

■ HOEGAARDEN

De Confrerie der V-Geslachten van Hoegaarden, een broederschap die 251 jaar geleden te Hoegaarden werd gesticht, kwam bijeen in het Hoegaardse Kapittelhuis om één en ander te vieren. Van heinde en verre kwamen de afstammelingen van de V notabele Geslachten uit een ver verleden.

De confrerie ontstond in 1741 uit de testamentaire studebeursfondatie van Landdeken H. Peeters, ten voordele van de nakomelingen van Servatius Sweerts, Hubertus Sweerts, Carolus Van Nerum, Henricus Hoebanx en Henricus Struys.

Dezen stamden allen af uit de gemeenschappelijke voorouders Servatius Sweerts en Ca-

tharina Peeters. In hun blazoen voerden zij respectievelijk merels, klaverbladen, lilies, zwaarden en een struisvogel. Het waren allen grote grondeigenaars en rijke brouwers die zonder tot de adel te behoren als de meest voraanstaande ingezetenen van hun dorp werden beschouwd.

Toon aangeven

Het doel van de Confrerie was het bewind van Hoegaarden in eigen handen te houden en hun stempel te drukken op de plaatselijke geschiedenis. Zij hadden zich voorgenomen om dit minstens vijf generaties lang te Hoegaarden te doen.

De Hoegaardse V Geslachten leefden in besloten kring en waren aan de strengste voorwaarden onderworpen. Rond 1780 hadden de toonaangevende Geslachten zich tot vijf ren-

derende familiegidlen ontwikkeld. De Confrerie hield het vol tot aan de Franse Revolutie. Ze kregen met dorpswisten en onlusten af te rekenen, en bij de invoering van de nieuwe decreten van de Franse Republiek werd de broederschap verboden.

Na de besloten tijd werkten de V Geslachten zich weer aan de macht, maar ze hadden hun alleenheerschappij en hun vroegere luister verloren. Rond 1908 verdween de laatste familiegidde, de Van Nerumgidde. In 1961 werd echter de heropstanding van de Gulden Lelie bewerkt, waaruit in 1965 het museum van Hoegaarden ontstond.

Heropstanding

Na tal van moeilijkheden werd in 1970 de oude confrerie weer in het leven geroepen. Thans komen de afstammelin-

gen van de V notabele Geslachten uit heel Vlaanderen, Wallonië en Nederland, maar uiteraard zijn er nog heel wat te Hoegaarden.

In het Kapittelhuis werd de h. Puttevils, ere-ambassadeur tot erehoofddeken van de V Geslachten aangesteld. Baron Robert de Winge werd bijzittend eredecken. Er werd hulde gebracht aan de overleden hoofd eredecken L. Borreman, en er werd hem postuum een wapenschild toegekend.

Georges Sweerts werd verheven tot keurheer van 't Sweertshuys, en hij werd tevens Stamdeken van de Sweertsalliantie. Henri Sweerts werd hier Onderdeken. Uiteindelijk werd Marcel Van Nerum geïntroniseerd tot Hoofdonderdeken, en Georges Sweerts tot hoofdraadsheer van de Confrerie der V Geslachten. — HCH

Art. 707 : DE DIEPERE GRONDEN BIJ DE KEUZE VAN ERE-DEKENS

Na de oprichting van de Confrerie in 1741, wilden de stichters aan hun fundatie grotere glans en luister schenken, door haar onder de bescherming te stellen van een Ere-Raad, waarin "illustre personages zouden opgenomen worden, onder de titel van Ere-Dekens.

De keuze van deze Ere-Dekens werd dan ook als een "zeer ernstige en gewetensvolle aangelegenheid" beschouwd, want iedereen werd zo maar niet tot de Ere-Raad toegelaten. De Raad bestond uit een Hoofd-Eredeken, een Bijzittend-Eredeken en een Mombaarvader.

Voor de aanduiding van de Mombaarvader was er geen moeilijkheid; hij moest Pastoor van Hoegaarden zijn. Doch de keuze van de Ere-Dekens was wat anders, meer een geval van "prestige", een soort van "Erezaak".

Het moesten zeer vooraanstaande personaliteiten zijn, want zij moesten als "Opperste Rechters" in de Ere-Raad zetelen, om te waken over de bloei en de continuïteit van de Confrerie.

Daarom werd hun het recht verleend, alle zittingen en ceremoniën bij te wonen, inzage te krijgen van alle schriften, de Geheime Raad, de Hoofdraad of de Gilderaden op te roepen en alle leden te dagvaarden. De gewichtige geschillen die buiten de bevoegdheid vielen van de Confrerie zouden hun worden toevertrouwd.

Zij zouden tevens optreden als "Hogere Beschermheren", zowel van de Confrerie in haar geheel, als van de Gilden afzonderlijk. Hun uitspraak was onherroepelijk. In ruil voor deze "protectie" deed de Confrerie hen "manschap". Zo zagen de standregels er uit op het ogenblik dat er naar Ere-Dekens werd uitgekeken. Maar het duurde niet lang vooralleer hun keuze was gevallen. Meier Collard uit Hoegaarden hoofd van de Regentie waartoe de vijf stamvaders behoorden, trad als bemiddelaar op en bracht hen in verbinding met de grootste heer uit de streek.

Het was Messire Philippe-François van der Noot, Baron van Maldert en Carloo en Graaf van Duras, Heer van Zuerbemde, Linter, Kersbeek en Billichout, Heer van Wilderen, Runkelen, Gorsem en Grazen, Heer van Schelfheyse, Thyne, St Hubertmont enz..., Erfelijk Maarschalk van het Land van Luik en het Graafschap Looz, Hoog-Gevoeërde Kapitein in dienst van de Edele Staten van Brabant. Dus voldoende motieven om grotere glans te werpen op de Geslachten.

De Graaf aanvaardde de titel van Hoofd-Eredeken en op 18 maart 1742 begaven de stamvaders Carolus Van Nerum, Servaes en Hubertus Sweerts, Henricus Hoebancx en Henricus Struys zich naar het kasteel van Duras om hem te vereren en manschap te doen (dit was de eed van trouw, onderwerping en gehoorzaamheid). Van zijn kant beloofde de Graaf zijn bescherming.

Vervolgens richtte Servaes Sweerts zich tot Messire Guillaume-Bernard de Beeckman, Baron van Schoor en Erfelijke Hoofdman en Grootmeester van de Edele Schuttersgilde van Sint Sebastianus uit Hoegaarden, waarin Sweerts het erfelijk kapiteinschap verzekerde. Ook deze aanvaardde.

Op de dag van de Koningschieting legden de stamvaders hem hun manschap af en vereerden hem als Bijzittend-Eredeken. In hun schriften noteerden zij "dat de Confrerie het Eredekenschap steeds zou voorbehouden aan de Edele en Welgeboren Heren van Meldert en Schoor en na hen, aan hun wettige nakomelingen tot in de eeuwigheid".

Zij hadden hun doel bereikt en de kroon op het werk gezet.

In 1755 droeg de oude heer van Meldert zijn titel over op zijn jongste zoon "Messire Jean Joseph Louis". Op St Hubertusdag van datzelfde jaar legden de gildedekens, op het kasteel van Meldert, tijdens een jacht-partij" hun manschap af en vereerden hun nieuwe Hoofd-Eredeken. Na zijn dood in april 1767 volgde zijn neef "Messire Jean Joseph Philippe" hem op. Deze was Kamerheer van Keizerin Maria-Theresia van Oostenrijk. Het manschap gebeurde te Botendaal, na de begrafenis van zijn oom. De belofte van trouw werd uitgesproken door Hoofddekens Henricus Struys.

Bij de Heren van Schior ging het op dezelfde wijze. Messire Ferdinand Charles de Beeckman de Schoor volgde zijn vader op als Bijzittend-Eredeken. Plaats en datum van verering en manschap zijn niet bekend. En alzo zetelden deze Edele Heren gedurende 54 j. lang in de Ere-Raad der V Geslachten van Hoegaarden, met alle eer en luister. (zie FS art. 539). Doch in 1795 bij de komst der Fransen kwam hieraan plots een einde. Alle Gildeleven werd opgeheven en de Geslachten gingen tot de Conspiratie over. Een tijd perk was afgesloten, een ander ving aan.

In 1805 bij de heropricting van de Confrerie waren de tijden veranderd. De Revolutionaire gedachte had haar sporen nagelaten. Het eeuwigdurend voorrecht, verleend aan de Heren van Meldert en Schoor, werd afgeschaft. Nu werd de voorkeur gegeven aan personen die de Samenzwering hadden gediend en daarom werden nieuwe regels opgesteld die "de Wet op de Ere-Raad" werden genoemd. Deze luiden als volgt :

1. De Confrerie zal vanaf heden naar vrije keuze haar Ere-Dekens kiezen.
2. Het moeten wel eerbare en vooraanstaande wereldlijke heren zijn, maar niet noodzakelijk tot de adel behoren, die door hun afkomst, naam, titel of functie, aan de Confrerie grotere luister kunnen schenken; hogefe bescherming verlenen, nuttige diensten bewijzen en allerlei weren, die een gevaar kunnen opleveren voor de continuïteit van de Confrerie. Zij genieten over dezelfde rechten als hun voorgangers.
3. Zij worden voor het leven verkozen, maar kunnen ontslag nemen. Zij mogen echter niet tot de Geslachten behoren, noch door afstamming, noch door huwelijk; maar kunnen er wel mede verwant zijn.
4. Zij worden gemotiveerd voorgesteld aan de Confrerieraad, waar de Hoofddekens het beslissingsrecht heeft, de titelaanbieding voorschrijft en de verering verzekert. Het manschap wordt afgeschaft.

Met deze nieuwe wetgeving konden zij nu hun vrienden uit de Conspiratie vrij verkiezen en hun naar eigen goeddeunken tit de Ere-Raad betrekken. Zo verschenen ten tonele :

- als Hoofd-Eredeken : Sieur Cornelius a Speculo, Notaris te Tienen, die aan de Samenzwering diensten had bewezen en verwant was met het Leliehuis,
- als Bijzittend-Eredeken : Sieur Servais Coenegras, eigenaar-brouwer en rijk grondbezitter te Hoegaarden. Hij had tot de leiding van de Conspiratie behoord.

Zij waren voorgesteld door Jacobus en Henri Van Nerum, die ook bij de Samenzwering waren betrokken geweest. In november 1805 sprak Hoofddekens Jacobus Van Nerum hin verering uit. Dit geschiedde ten huize van Coenegras op de Stoopkensstraat (huidige houthandel Vandermolens). Zie FS art. 287 en 455.

Zodoende hadden zij gebroken met de Edele Heren van Meldert en Schoor, om hun persoonlijke vrienden uit de Conspiratie te bevorderen, in erkentelijkheid voor bewezen diensten.

Na de dood van Speculo in 1838 moest een nieuwe Hoofd-Eredeken worden verkozen. Het enige voorstel dat ingediend werd; kwam van Dr. Jean Napt. Van Nerum en betrof :

- Jean Bapt. Dumont uit Rommersom, Schepen te Hoegaarden, die volgens de motieven van Van Nerum, nuttig kon zijn om in de gemeenteraad de politiekvoering der Geslachten te steunen.

Dumont was de oom van Van Nerum, maar stamde niet uit de Geslachten, doch was wel verwant met de Lelie en de Klaver.

Na enige tegenkantingen werd hij toch aanvaard en tot de Ere-Raad betrokken. Het was de toenmalige Hooftleken Dr. Henri Van Nerum, die hem in de woonst van Coenegras op St Barbaradag 1838 tot Hoofd-Eredeken vereerde. Doch in 1848 gaf hij reeds zijn ontslag, om verdere onenigheden in de rangen der Geslachten te vermijden.

In 1847 was Coenegras gestorven, zodat er nu ernstig diende uitgekeken naar twee nieuwe Ere-dekens, die aan alle verwachtingen zouden voldoen. Er kwamen vier voorstellen binnen:

1. ingediend door de Klaver, die terug glans over de Geslachten wilde brengen door opnieuw aan te knopen met de adel. Zij stelden Graaf Charles-Ferdinand d'Oultremont voor, schoonzoon van de derde heer van Meldert,
2. door de Merel, die de Hereboer Joseph Maisin van Wahanges en burgemeester van Sluizen voorstelde. Hij stond in aanzien en had diensten aan de Confre-rie bewezen,
3. door de Lelie, in de persoon van Dr. Jean Bapt. Van Nerum; die Burgemeester Louis Goossens uit Tienen voorstelde. Deze was geboren te Hoegaarden, Provinciaal Raafslid en Advokaat aan het Hof van Beroep te Brussel (zie FS art. 432). Niet te verwaarlozen argumenten om als motivatie te dienen.
4. door dezelfde, die Ridder Philippe-Antoine de Wouters, Heer van Oplinter en Bouchout op de lijst stelde.
Deze was Erfelijk Ridder van het H. Keizerrijk, lid van het Ridderschap van Brabant, Burgemeester van Vertijk en Senator. (zie FS art. 545).
Ontegensprekelijk een persoon van aanzien, die de verbleekte ster der Geslachten opnieuw zu kunnen doen schitteren.

Hoofddeken Jean Henri Lintermans liet ter stemming overgaan en het waren Ridder de Wouters die tot Hoofd-Eredeken en Burg. Goossens die tot Bijzittend-Eredeken werden verkozen.

Toen het echter uitlekte dat deze beide Ere-Dekens vooraanstaande liberale en politieke vrienden waren van Dr. J. Bt. Van Nerum, rezen grote onenigheden op (zie FS art. 287 en 455), die scheuringen in de wag sleepten.

De confusies laaiden zo hoog op, dat in 1851 na de dood van Goossens, geen nieuwe Bijzittend-Eredeken werd gekozen. Men diende te wachten tot in 1856 toen Ridder de Wouters overleed; alvorens tot nieuwe verkiezingen over te gaan. Men had echter wel vooreerst in het geheim getracht, om de titel van Hoofd-Eredeken op te dragen aan de zoon van de oude Ridder de Wouters, maar in-gevolge de oploeiende hartstochten, dankte deze voor de eer.

Alsdan verzocht Hoofddekken Jean Henri Lintermans, om de voorstellen ernstig te overwegen, alvorens ze in te dienen, teneinde de gemoederen te bedaren. Dr. Jean Bapt. Van Nerum had ondertussen ontslag genomen bij de Geslachten. De nieuwe voorstellen luiden :

1. Notaris Louis Vinckenbosch, stichter en Directeur van de Tiense suikerfabriek, zeer voornaam man op politiek en industrieel gebied; die de Confreriebelangen nauw ter harte zou kunnen nemen, gezien hij er zelf mede verwant was. Het voorstel kwam van de Merel.
2. Notaris Louis Alexander Putzeys, burgemeester van Hoegaarden, die plannen koesterde om te Hoegaarden een suikerfabriek op te richten. Doch hij behoorde door huwelijk tot de Klaver, die hem had voorgesteld. Dat was wel een beletsel en in tegenstrijd met de Wet op de Ere-Raad, maar daar zouden zij wel een mouw weten aan te passen, want zij hadden liever een Hoegaardier dan een Tienenaar.
3. Sieur Guillaume Roberti uit Beausart, grondeigenaar te Hoegaarden en weldoener van de kerk van Gottechain, door Pastoor Charles Van Nerum gebouwd, die uit erkentelijkheid zijn vriend had voorgesteld.
4. Graaf Anatole-Charles-Philippe d'Arschot-Schoonhoven en Waenrode, die tot het Diplomatiek Korps behoorde en Attaché was te Berlijn. (zie FS art. 577). Het voorstel kwam van Elisabeth Van Nerum (x Constant Vandertaelen), die een voorkeur had voor de adel.

En het waren Graaf d'Arschot-Schoonhoven en Burg. - Notaris Putzeys, die tot Hoofd- & Bijzittend-Eredelen werden vereerd. Plaats en datum zijn onbekend. Dadelijk werd alsdan art. 3 uit de Wet op de Ere-Raad gewijzigd als volgt : "Zij mogen niet uit de Geslachten stammen, maar er wel toe behoren hetzij door huwelijk of er mede verwant zijn."

Zodoende was de zaak "Putzeys" in kannen en kruiken, maar het duurde niet lang want Putzeys ontpropte zich vrij snel als een verstokte liberale voorstander, waardoor hij in botsing kwam met de katholieken uit de Geslachten, zodat zijn verkiezing nog grotere scheuring teweeg bracht.

In 1870 lag alles zodanig overhoop, dat de ontbinding van de Confrerie werd uitgesproken. (zie FS art. 576). De politiek had alles gedood. Een tweede tijdperk werd besloten.

Alleen de Gulden Lelie had de uitspraak van de ontbinding niet willen erkennen en bleef alleen voortleven. En hoe eigenaardig het ook moge klinken; de Eredelen bleven als "beschermheren" van deze gilde in titel, volgens de oude standregels van 1741.

Heimelijk wilde de Gilderaad nochtans Putzeys verwijderen en hem laten vervangen door de Heer van Meldert, Graaf Adrien d'Oultremont (zoon van Charles-Ferdinand). Toen Putzeys het complot vernam, diende hij zelf in 1872 zijn ontslag in. Wanneer alles klaar lag om de Heer van Meldert te vereren, rees echter verzet op vanwege de Graaf d'Arschot-Schoonhoven-Waenrode. Deze was liberaal en wilde niets horen van de Graaf van Meldert, die katholiek was.

Alsdan werd als Bijzittend-Eredelen, op voorstel van Edurd Van Nerum verkozen, de "Eerbare Apollinaire Van Goitsenhoven, heer van 't Gaëthof te Meldert, medestichter van de eerste suikerfabriek van Hoegaarden met Putzeys en Dumont en zeer bedarend man. Hij trachtte de Geslachten te verzoenen, maar het gelukte hem niet. De politiek veten waren te diep ingedrongen.

In 1879 na de dood van de Graaf d'Arschot-Schoonhoven-Waenrode, stelde Eduard Van Nerum, zonder tegenkantingen, Dr. Leopold Lodewijckx voor. Hij was Burgemeester van Hoegaarden, katholiek maar zeer gematigd. Van officiële vereringen was er al lange jaren geen sprake meer en werden vervangen door gewone titelaanbiedingen. Ook deze Hoofd-Eredeken trachtte verzoening te brengen, maar de liberale clan uit de Geslachten bleef doof.

In 1890 stierf de heer van 't Gaëthof en de keuze voor zijn vervanging viel op Notaris Ridder Leonce Rosseeuw uit Tienen, die langs het huis van Billichout, verwant was met de Lelie. Hij regelde verscheidene familiezaken, maar kon toch de ontstane kloof niet overbruggen. Het was Eduard Van Nerum geweest die hem had voorgesteld.

In 1897 stierf Dr. Lodewijckx en werd als Hoofd-Eredeken opgevolgd door Joseph Putzeys, Directeur-Stichter van de Hoegaardse suikerfabriek "La Ghète" en een zeer voornaam en invloedrijk figuur te Hoegaarden. Hij was bloedverwant, maar ook aartsvijand van Notaris Louis Alexander Putzeys en behoorde door huwelijk tot de Gulden Lelie. Dit laatste was sinds 1856 immers geen beletsel meer; om in de Ere-Raad te zetelen/

Eduard Van Nerum had op hem beroep gedaan, om als bemiddelaar en verzoener op te treden, bij een familiedrama (zie FS art. 324), dat in de rangen van de Lelie grote verdeeldheid had uitgelokt. Doch alle pogingen tot verzoening mislukten.

Ingevolge dit drama ging in 1908 de Gulden Lelie op haar beurt teloor. Zelfs de Ere-Raad had de ondergang niet kunnen tegengaan. Nochtans werd er geen "ontbinding" uitgesproken, alleen een tijdelijke opdoeking, waardoor de afstammelingen elk hun eigen weg gingen. Een derde tijdperk had afgedaan.

En toen, na meer dan een halve eeuw verval, kwam in 1961 een nieuwe dageraad opdagen. Julien en Hubert Van Nerum riepen de Gulden Lelie terug in 't leven en plaatsten haar opnieuw onder de "protectie" van een Ere-Raad.

Om niet in de fouten van het verleden te hervallen, werd besloten om alle politieke inmengingen te weren en alleen personen te kiezen, die wel luister over de gilde konden brengen, maar die er vooral interesse voor voelden en hun functie als een "Erezaak" zouden beschouwen.

De standregels van vroeger bleven in principieel bewaard, maar de Eredelken mochten niet tot de Gilde behoren, noch door afstamming; noch door huwelijk en moesten een duurzaam en vredig bestaan van de gilde nastreven.

Zo werden op voorstel van Hubert Van Nerum, drie eerbiedwaardige personen tot de Ere-Raad betrokken, die zonder onderscheid de gildeheroprichting hadden helpen bevorderen en aan de gestelde voorwaarden voldeden. Het waren :

- als Hoofd-Eredeken ; Ambassadeur Louis Borremans, stammend uit eerbare en Notabele Hoegaardse families en met de Geslachten verwant langs de gezamenlijke voormoeder Josyne Vandenputte. Hij was fel aan Hoegaarden gehecht, waar hij verschillende genealogische opzoeken uitvoerde en ook zeer ingenomen met de familie-gilde, aan wie hij zijn steun verleende. (zie FS art. 596).

- als Bijzittend-Eredeken ; Dr. Jan Verbesselt, Konservator aan het Koninklijk Museum voor Kunst en Geschiedenis te Brussel. Verschaftte eveneens zijn medewerking aan de heroprichting van de Gulden Lelie en was daarbij zeer heemkundig aangelegd.
- als Mombaarvader : Pastoor Jozef Vander Velpen, geboren te Hoegaarden en Pastoor te Boven-Lo. Hij was geen pastoor van Hoegaarden, zoals de oude standregels het voorschreven, maar had de geschiedenis van zijn geboortedorp geschreven en de genealogische opbouw van de Gulden Lelie aanzienlijk bevorderd. (zie FS art. 596).

Het was uit erkentelijkheid voor bewezen diensten, dat deze drie personen werden gekozen. Geloofsbrieven bevestigden hun "verering". En wanneer in 1971 de Confrerie der V Geslachten terug herrees, breidden zij ook hun bescherming over de Geslachten uit

In 1988 overleed de Mombaarvader en toen werd terug aangeknoopt met de oude standregel nopens het Pastoorschap van Hoegaarden. Hierdoor werd Deken Jan Vandervelpen, Pastoor-Deken van Hoegaarden, ambtshalve als Mombaarvader in de Ere-Raad opgenomen, ter opvolging van zijn bloedverwant. De officiële "zalving" gebeurde in 't Nieuwhuys-Museum op 18 okt. 1988.

Dr. Verbesselt had sedert enkele tijd het inzicht "tot ontslag" te kennen gegeven en werd op voorstel van Hubert Van Nerum vervangen door :

- Ere-Ambassadeur Georges Puttevils (zie FS art. 685), geboren te Hoegaarden en langs de familie Dewelde verwant met de Lelie en de Klaver. Is bovendien Voorzitter van de Privaat-Raad van 't Nieuwhuys-Museum (Stamhuis der Geslachten), zeer ingenomen met zijn geboortedorp en grote sympathie betuigend ten opzichte van de Geslachten.

Hij werd officieel door de Hoofddeken Marcel JOSEPH, op 12 oktober 1991 in de zaal Pax te Hoegaarden, tijdens het groot Jubelfeest der Geslachten, tot Bijzittend-Eredeken vereerd en neemt zijn functie nauw ter harte.

In december 1991 overleed Hoofd-Eredeken Louis Borremans en het is de heer Georges Puttevils, die hem op 10 oktober 1992 tijdens de Regentiedag der Geslachten, in deze functie opvolgde. Als Bijzittend-Eredeken werd hij op voorstel van Arthur Van Nerum, die zellide dag opgevolgd door :

Notaris Ridder Charles Roberti de Winghe uit Leuven. Hij is een nakomeling van Guillaume Roberti uit Beausart, die in 1856 was voorgesteld, maar niet gekozen. Ridder Charles Roberti de Winghe stamt langs het Hertoglijk Huis van Brabant uit Gravin Alpaidis van Hoegaarden, heeft verwantschap met de Merel en de Lelie en heeft via de families Scahuyze en Maisin, dezelfde kwartieren als Hubert Van Nerum. Zijn voorvader Jean Joseph Roberti werd in 1857 tot de adel verheven, met toevoeging van "de Winghe" achter zijn naam. De huidige Bijzittend-Eredeken stelt groot belang in de geschiedenis van de oude Hoegaardse families, waaruit hij afstamt en beschouwt zijn titel als een "Erezuuk". (zie FS art. 692)

Art. 708 : De geschiedenis van de Gildebekers.

1. De "CALICES"

In 1781, veertig jaren na de stichting van de Confrerie, toen het algemeen gildeleven vorm begon te krijgen, werden de verschillende stamvertakkingen bedeeft met hun eigen wapenschild en stamkleuren. Bij deze gelegenheid werden ook de Ouderdomsdekens der V familie-gilden begiftigd met een eigen "calice" (drinkbeker in kelkvorm). Elke "Calice" droeg het kenteken van haar geslacht, hetzij een merel, een klaver, een lelie, een zwaard en een struisvogel. Alleen de stamdekens mochten bij grote gelegenheden uit hun "calice" drinken. De "calices" moesten op hun opvolgers overgaan en werden bewaard in een speciaal daartoe gemaakt koffertje.

Zo dronken achtereenvolgens uit deze kelkbekers :

- bij de Merel : Ant. Balth. Sweerts (1781)
- bij de Klaver : Hubertus Sweerts (1781) en Servais Sweerts (1790)
- bij de Lelie : Joannes Van Nerum (1781)
- bij het Zwaard : Hubert Hoebancx (1781)
- bij de Struisvogel : Henricus Struys (1781) en Henri Struys (1788)

Bij het uitbreken van het Schrikbewind werd alle gildeleven stop gezet en de drinkbekers veilig weg geborgen, zodanig zelfs, dat zij nooit meer te voorschijn kwamen !

2. De "Gobelets"

In 1805 kwam de heropleving van de Confrerie, doch men diende te wachten tot 1808, toen zij terug officieel onder de bescherming van de gemeente werd gesteld, alvorens nieuwe gildebekers werden ingesteld. De "calices" die te fel "kerks" leken, werden vervangen door "gobelets" drie in aantal, sierlijk gekleurd en elk het monogram dragend van zijn Alliantie ; SS (Sweerts-Sweerts) voor de Sweerts-Alliantie, VN (Van Nerum) voor de Gulden Leliegilde en HS (Hoebancx-Struys) voor de Hoebancx-Struys Alliantie.

De Alliantie-dekens die de eer hadden deze "gobelets" drinkkroezen" te mogen ledigen waren :

- bij de Sweerts-Alliantie : Jacobus Sweerts (1808), Philip Sweerts (1841) en Servais Sweerts (1862),
- bij de Leliegilde : Jacobus Van Nerum (1818), Henri Van Nerum (1824) en Joannes Van Nerum (1844),
- Bij de Hoebancx-Struys Alliantie : Jean-Henri Lintermans (1808) en Henri Norbert Lintermans (1850).

Na de ontbinding van de Confrerie rond 1870, gingen de "gobelets" dezelfde weg op als de "calices", met uitzondering van deze der Gulden Lelie, die in 1884 nog zou gebruikt worden door Carolus Van Nerum en in 1894 door Eduard Van Nerum.

Toen in 1908 ook deze gilde teloor ging, nam Eduard Van Nerum de drinkbeker mede naar het Gasthuis van Lier, waar zijn dochter overste was en waar hij zijn laatste jaren doolbradht. Na zijn dood in 1922 schonk zijn dochter "de gobelet" aan het Gasthuis.

3. De "BEKERS"

In 1961 leefde de Gulden Lelie terug op en alsdan werd besloten, drie nieuwe gildebekers in te stellen, een voor de Ouderdomsdeken, een voor de Onderdeken en een voor de Raadsheer uit deze gilde. De Ouderdomsdeken bekam de zijne in 1963, de Onderdeken in 1964 en de Raadsheer in 1965. Het waren historische drinkbekers, daterend van rond de jaren 1790, waarvan hieronder de korte geschiedenis.

- De beker van de Ouderdomsdeken (Hertogsbeker genaamd)

Glazen drinkbeker (20 cm. hoog en 7 cm. doormeter) met 14 glasuithollingen en gesloten door een sierlijk uitgewerkte tinnen deksel, voorstellend "een engelenkind gezeten op een slakkenhuisje en houdend een sleutel over de rechterschouder" (embleem van vertrouwen in het erge-lijk bezit, dienstvaardigheid aan het geslacht en waakzaamheid over de familiebloei).

Heeft als veldbeker gediend voor Hertog Karel Willem Ferdinand van Brunswijk-Luneburg, Pruisisch Generaal en Bevelhebber van het Coalitie-leger tegen de Fransen.

Hij werd in 1792 te Valmy (Marne Dept.) door Dumouriez en Kellerman verslagen en leed andermaal de nederlaag in 1806 te Auerstadt tegen Davout, waar hij dodelijk werd gekwetst.

Werd opgevolgd door zijn vierde zoon Hertog Frederik Willem van Brunswijk-Oels, die reeds in 1792 op 21 jarige leeftijd te Valmy, onder de bevelen van zijn vader had gestreden en ook tegenwoordig was te Auerstadt in Pruisisch-Saksen.

Had de beker van zijn vader overgenomen en nam in 1815 deel aan de slag van Waterloo. Toen Napoleon te 11,35 uur tot de aanval overging, dronk de Hertog voor de laatste maal uit de veldbeker en dreef dan zijn zwarte lancers vooruit, tegen de bereden huzaren van Kellerman, onder de strijdkreet "Brunswijk". Doch in de namiddag van 18 juni sneuvelde de Hertog in de eerste gelederen.

De veldbeker van de Hertog werd door zijn oppasser, als aandenken bewaard. Deze noemde zich Kraus en van geslacht tot geslacht, ging de beker met zijn geschiedenis over op zijn nakomelingen.

In april 1945 werd hij door de familie kraus aan Hubert Van Nerum geschonken, uit erkentelijkheid voor de redding van een hunner kinderen uit een brandend huis te Hannover.

Deze laatste, die in de rangen van het Britse Leger de veldtocht van Nieder-Sachsen meemaakte, gebruikte hem als drinkbeker.

Na zijn terugkeer uit de oorlog, schonk hij de veldbeker aan zijn vader, die hem op 30 maart 1963 liet inhuldigen als "drinkbeker van de Ouderdomsdeken der Gulden Lelie".

- De beker van de Onderdeken (Maarschalksbeker genaamd)

Glazen drinkbeker (10 cm. hoog en 6 cm. doormeter) met 24 glas-
uithollingen en gesloten door een tinnen deksel met porseleinschijf,
waarop een gevierendeeld blazoën " I van azuur met ossenkop van
zilver, II van keel met lopend paard van zilver, III van zilver met laars
van natuurlijke kleur en IV van azuur met band van zilver".
Gemaakt door de "Akademia Ser's Panier" en eigendom van de Maarschal-
kenfamilie J. Gausselman. In het bezit gekomen van Kraus en door diens
afstammelingen bewaard. In 1945 om dezelfde rede als hierboven, aan
Hubert Van Nerum geschonken, die hem in 1964 liet instellen als "gil-
debeker voor de Onderdeken der Gulden Lelie".

- De beker van de Raadsheer (Halve kan genaamd)

Een 1/2 Kan, sierlijk gekleurd, toebehoord hebbende aan Notaris Jean
Baptiste Van Autgaerden, Nationaal-Agent en Commissaris van het Kan-
ton Hoegaarden tijdens de Besloten tijd.

Hij bezat een reeks van zes dergelijke kannen, die hij ten geschenke
had gekregen van zijn vriend Windelincx uit Tienen, brouwer en opstan-
deling tegen het Oud-Regiem, bijgenaamd "de Generaal".

Van Autgaerden haalde deze kannen alleen boven, bij samenkomsten in
zijn huis op de Vroente van "sanculotten" en wanneer hij franse over-
sten en hoog geplaatsten uit de Prefecture van het Dyle Departement
ontving.

De kannen gingen over op zijn zoon Jean Bapt. Van Autgaerden de jonge,
die gehuwd was met Françoise Van Nerum en bleven via hun afstammelin-
gen bewaard tot bij Marein Evrard (x Alice Van Autgaerden), die een
ervan aan Hubert Van Nerum schonk.

Deze stelde in 1965 de 1/2 Kan in als "beker voor de Raadsheer der
Gulden Lelie" ter herinnering aan de tijd van het Schribewind.

Deze drie gildebekers werden gebruikt door :

- de Hertogsbeker : Julien Van Nerum (1963), Arthur Van Nerum (1964),
Leon Van Nerum (1966), Charles Van Nerum (1971) en Robert Van
Nerum (1979),
- de Maarschalksbeker : Leon Van Nerum (1964), Charles Van Nerum (1966),
Jules Van Nerum (1971), Robert Van Nerum (1978) en Maurice Van
Nerum (1979),
- de 1/2 Kan : Charles Van Nerum (1965), Jules Van Nerum (1966),
Prosper Van Nerum (1971), Robert Van Nerum (1975), Maurice Van
Nerum (1978) en Marcel Van Nerum (1979).

In 1971 was de wedergeboorte van de Confrerie ingetreden,
maar de definitieve doorbraak geschiedde pas in 1979. Toen werd be-
sloten om het privilège-recht van de gildebekers, tot toen in handen
der Gulden Lelie, over te dragen op de drie ouderen uit de Hoofdraad,
ambtshalve de Dekens der drie Allianties. Zulks gebeurde vanaf 1980
bij de Millenniumviering "Hoegaarden 1000" en van dit recht genoten :

- de Hertogsbeker : (voorbehouden aan de Hoofddekens)
Robert Van Nerum (1980) en Marcel Joseph (1991),
- de Maarschalksbeker : (voorbehouden aan de Hoofd-Onderdekens)
Jozef Sweerts (1980) en Marcel Van Nerum (1992),
- de 1/2 Kan (voorbehouden aan de Hoofd(Raadsheren)
Marcel Joseph (1980), Marcel Van Nerum (1991) en Georges Sweerts (1992).

Naar oude gewoonte worden de bekers alleen in gebruik genomen bij :

- Patriarchale (Hoofddekens) Kroningen,
- Quinquennale (5jarige) Confreriefeesten
- Exceptionele evenementen.

De bewaring van de bekers wordt verzekerd door het Nieuwhuys-Museum.

Navorsingen nopens de verdwijning van de pronkbekers "Calices".

Het is moeilijk te achterhalen hoe de "calices" bij de intreding van het Nieuw-Regiem zijn verdwenen. Wij kunnen maar alleen gissingen maken.

Deze van de Merel was het laatst in 't bezit van Antoon Balthazar Sweerts, laatste arend van het Oud-Regiem en wonend in het Arendsneest te Hoegaarden. Misschien werd hij door de Franse soldaten geroofd, die gedurende verscheidene dagen in zijn huis logeerden, toen hij onder voorlopig arrest was geplaatst. (Zie hieromtrent "het Schrikbewind te Hoegaarden").

De pronkbeker van de Klaver werd het laatst toegekend aan Servais Sweerts, brouwer en pachter in de Nieuwstraat. Na diens dood zou hij zijn handen zijn gekomen van zijn zoon Pastoor Jacobus Sweerts, die hem aan de St Gorgoniuskerk van Hoegaarden zou geschonken hebben. Misschien werd de "Calice" door een van zijn opvolgers (Pastoors van Hoegaarden) meegenomen.

De kelkbeker van de Lelie was in 't bezit van Joannes Van Nerum en ging gans waarschijnlijk na zijn dood in 1797 over op zijn zoon Dr. Henri Van Nerum, gehuwd met Marie Van Autgaerden en kinderloos gestorven in 1844. Goed mogelijk dat hij in de familie Van Autgaerden verzeild geraakte en meer bepaald bij de erfgenamen van Marie Van Autgaerden, t.t.z. Joséphine en Eugénie Van Autgaerden die in het ouderlijk huis waren blijven wonen (Vroente huidige pachtshof Vanhagendoren).

Nopens de "calices" van het Zwaard en de Struysvogel is effenaf niet het minste bekend en bestaat er ook geen enkel vermoeden.

Art. 709 :

Sint Niklaas

Op zaterdag 5 december 1992 te 17 uur komt St Niklaas naar 't Nieuwhuys-Museum te Hoegaarden, voor de kinderen uit de Geslachten, BENEDEN DE 10 JAAR en wiens ouders LID zijn van de CONFRERIE. De bestellingen voor St Niklaas kunnen uiterlijk voor 20 november gedaan worden in het Huis Bosmans, Doelstraat 19 te Hoegaarden.

Saint - Nicolas

Le samedi 5 décembre 1992 à 17 hrs. Saint-Nicolas vient au Musée de Hoegaarden, pour les enfants des Lignages, EN DESSOUS de 10 ANS et dont les parents sont MEMBRES de la CONFRERIE. Les commandes pour Saint-Nicolas doivent parvenir à la Maison Bosmans, Doelstraat 19 à Hoegaarden, avant le 20 novembre prochain.

Art. 710 :

Jaargeld 1993

Dit is het laatste nummer van Familieschoon voor 1992. Vanaf 1993 zullen nog alleen de leden, in regel met hun lidmaatschap, het tijdschrift verder blijven ontvangen. Stel niet uit en stuur heden nog Uw storting door. Het jaargeld blijft behouden aan minimum 300 fr. Iedereen stort volgens eigen waardering. Een warme dank bij voorbaat.

Côtisation 1993

Ceci est le dernier numéro de Familieschoon pour 1992. A partir de 1993 seul les membres en règle de cõtisation, recevront encore le periodique. Ne remettez pas et versez encore maintenant votre cõtisation. Elle est restée à un minimum de 300 fr. Chacun verse suivant sa propre appréciation. Un grand merci d'avance.

Art. 711 : Verwarring en mysterie rond Hubertus II Sweerts

Het dokument waaruit destijds de opeenvolgende Dekens van de Merel- en Klavergilde en ook deze van de latere Sweerts-Alliantie werden vernomen, was een gewone lijst, die er uitzag als volgt :

---Les Doyens Sweerts du début jusqu'à nos jours ---

Servais I "Merle" en 1768, agé de 55 ans
Hubert I "Trèfle" en 1776, agé de 60 ans
Antoine I "Merle" en 1779, agé de 37 ans
Servais I "Trèfle" en 1790, agé de 48 ans
Jacques I "Alliance" en 1805, agé de 36 ans
Hubert II "Alliance" en 1841, agé de 53 ans
Servais II "Alliance" en 1862, agé de 64 ans

Bijgevolg was het niet moeilijk om hun geboortedatum te berekenen en juist te weten wie zij waren.
Het geval dat ons hier bezig houdt, is Hubert II, 53 j. oud in 1841, dus geboren in 1788.

Op de stamboom Sweerts (tak Hoegaarden) komt slechts één enkele Hubert voor, in 1788 geboren, zodat het wel degelijk deze bleek te zijn, die in 1841 tot Deken der Sweerts-Alliantie werd gekroond.
Vermits hij in 1862 werd opgevolgd, was het ook logisch dat hij datzelfde jaar was gestorven. Voor alle zekerheid werd de tienjarige tafel van het overlijdingsregister nagezien en daar vonden wij werkelijk Hubert Sweerts die in 1862 stierf.

Zodoende dachten wij de juiste man te hebben gevonden, namelijk Jean Hubert Sweerts ° 29.5.1788, zoon van Jean Henri Sweerts en Anne Gertrude Van Osmael (eerst te Zetrud-Lumay en dan te Hoegaarden wonend), kleinzoon van Henri Hubert I Sweerts en Anne Barbe Van Osmael en bijgevolg kleinkozijn van zijn voorganger Jacques I Sweerts.

Alles klopte zo klaar als helder water, maar wij vergisten ons deernlijk, omdat wij toen alleen de tienjarige tafel hebben nagekeken en niet de acte. Dat werd later ondervonden bij de verdere uitbouw van de stamboom Sweerts, waar ontdekt werd dat Hubert (geboren in 1788) niet voorkwam op de lijst van de volkstelling van 1796 te Hoegaarden, waar zijn ouders in die tijd woonden, zodat hij alsdan reeds scheen overleden te zijn. (vermoedelijk te Zetrud-Lumay). Dus kon hij niet dezelfde zijn als deze in 1862 stierf.

Anderzijds was Hubert Sweerts die in 1862 overleed, niet in 1788 geboren, wel in 1789. Deze woonde wel te Hoegaarden, maar stamde uit de Sweertstak van Bost, zodat hij niet tot de Geslachten behoorde en bijgevolg geen Deken kon worden zijn.

Het werd een echte puzzle. Wie was dan wel "Hubert" die in 1827 tot Raadshoer en in 1841 tot Deken der Sweerts-Alliantie werd verkozen ? In het archief der V Geslachten stak nochtans een zeer ingewikkeld schrift, dat meermaals door onze handen ging en waarop wij wij ons lang blind hebben gekeken, omdat wij er niets van begrepen. Het was opgesteld in een onbegrijpelijk "keuken-latijn", vol van afkortingen, doch enkele data intrigeerden ons, omdat zij in betrekking konden gebracht worden met het mysterie rond de onbekende Hubert Sweerts. Ziehier het afschrift ervan :

- Dec. All. Mercula - Trifolium post 1805 - Dei Gratia -

- i. Jbus past. Houg nat 1769 fus Serv, Cons. Lin Trif. 1790 in succ Dec Eccl. Htus fus Htus et Dec All. 1805 in succ Ser I fus ib.
- ii. Phus nat 1788 fus Serv (sub i), Cons 1827 in succ Joes fus Serv (sub i) et Dec All. pr fma 1841 cor. sub nom Htus II in succ Jbus I (sub i) res ext Houg et subst per Serv (sub iij).
- iiij. Serv II nat 1798 fus Joes (sub ii) Cons subst 1827 in nom Htus II (sub ii) Dec All. subst 1841 in nom ib et Dec in tltus 1862

.....

Het schrift werd aan een genealogsich deskundige toevertrouwd, die aan de hand van de stamboom Sweerts, de ontcijfering bracht:

- Alliantie-Dekens Merel-Klaver na 1815, bij de Gratie Gods -

- i. Jacobus I pastoor te Hoegaarden geb. 1769 zoon van Servatius, Raadsheer Klaverstam 1790 ter opvolging van de geestelijke Deken Hubertus, zoon van Hubertus en Alliantie-Deken 1805 ter opvolging van dezelfde (dus van Hubertus)
- ii. Philippus geboren 1788 zoon van Servatius (onder i), Raadsheer 1827 ter opvolging van Joannes zoon van Servatius (onder i) en Alliantie-Deken voor de vorm 1841 onder naam van Hubertus II, ter opvolging van Jacobus I (onder i), buiten Hoegaarden wonende en gesubstitueerd (vervangen) door Servatius (onder iij)
- iiij. Servatius II geboren 1798 zoon van Joannes (onder ii), gesubstitueerd Raadsheer 1827 in naam van Hubertus II (onder ii), gesubstitueerd Alliantie-Deken 1841 in naam van dezelfde en Deken in titel 1862.

.....

Deze tekst bracht de oplossing, want hieruit kon besloten worden dat :

- de man die in 1827 Raadsheer en in 1841 Deken werd, niet Hubert maar wel Philippe Sweerts was, doch dat hij bij zijn kroning de naam van Hubertus II aannam (vermoedelijk ter herinnering aan zijn grootvader Hubertus I).
- hij slechts pro forma (voor de vorm) werd verkozen, wellicht omdat hij buiten Hoegaarden woonde (later werd gevonden dat naar Antwerpen was uitgeweken) en gesubstitueerd (vervangen) werd door Servaes, die wel te Hoegaarden woonachtig was en in 1862 in titel (van Deken) werd gesteld.
- Servaes hem reeds van in 1827 als Raadsheer verving.

Wat de zaak uiterst moeilijk had gemaakt, was het feit dat en het toeval dat ook Philippus in 1788 was geboren, net zoals Hubert (de eerste veronderstelling) en bovendien dat de afkorting in de latijnse tekst "Phus" (Philippus) zeer slechts was geschreven en grote gelijkenis vertoonde met Htus (Hubertus).

Philippe werd geboren te Hoegaarden op 27.7.1788 als zoon van Servaes Sweerts en Catherine Nijs en kleinzoon van Hubert Sweerts en Barbe Van Osmael. Bijgevolg was hij de broeder van Jacobus I die in 1841 stierf en mael. Zijn doopheffers waren : Philippe van Joannes die in 1827 was overleden. Zijn doopheffers waren : Philippe Sweerts (zijn oom) en Marie Thérèse Dotremont (zijn nicht). Meer is over hem niet geweten. Verdere opzoekingen te Antwerpen leverden tot heden niets op.

Nochtans blijven er nopens Philippe Sweerts (Hubertus II) nog een drietal onopgeloste punten :

- ofwel stierf hij ook in 1862 en werd hij toen normaal door zijn neef Servaes opgevolgd.
- ofwel overleed hij vroeger (maar dan toch na 1841) en bleef Servaes de functie van Deken verder vervullen zonder kroning. Hoe was, zulke toestand bij de Geslachten mogelijk ? Misschien hebben de gerezen geschillen binnen de rangen van de Sweertsen, de kroning verdaagd.
- ofwel stierf hij later en heeft hij in 1862 afstand gedaan van zijn titel.

NB. De verwarring tussen Hubert en Philippe Sweerts legt verbeteringen op in de schriften van Familieschoon; om de vroeger begane dwaling, onafhankelijk van onze wil, recht te zetten. Zij zullen overgenomen worden in een eerstkomende Corrigendum.

Guppel Urgent

Nous demandons instamment à nos lignagers francophones, de bien vouloir nous faire parvenir des articles en langue française, sur leur branche et leur famille. (généalogie, biographie, histoire, anecdote etc...).

Nous les prions également de faire connaître l'existence de notre Confrérie à leurs apparentés, afin que ceux-ci puissent rejoindre nos rangs.

Nous les supplions d'assister très nombreux à nos activités, pour développer la fraternisation et renforcer notre union.

Et enfin, nous leur serions très reconnaissant, s'ils voulaient bien nous communiquer tous changements les concernant. (naissance, mariage, d'cès, profession, adresse etc...), cela dans le but de tenir les écritures généalogiques à jour.

Merci de tout coeur,

De Loyen de la Confrérie